

העץ הבוכה

השמעתם, ילדים, מימיכם על עץ בוכה?

אני שמעתי. הִסְפִּיתוּ, ואספר לכם את סיפור העץ הבוכה. לסבי הייתה חצר מְטוּפַחַת, ובפינת החצר, על שפת הגדר, צמח לו עץ תות יפה וירוק, עץ עתיק יומין שזכור לי עוד מימי ילדותי. אהבנו את העץ – לשחק בין עֲנָפָיו, להסתתר בְּצִלוֹ, ולאכול את פְּרוֹתָיו המתוקים. והנה, בוקר אחד הגיעו פועלים ובידיהם גרזנים, מְסוּרִים וּמְזַמְרוֹת. "באנו לְגְדוֹעַ את העץ," אמרו מיד ללא היסוס ובלי הקדמות. "אנו רוצים להרחיב את הכביש, והעץ מפריע." סבא יצא בריצה מהבית והתחיל להתווכח עם הפועלים, וכל הילדים ניצבו סביב העץ כְּחוֹמַת מֶגֶן ולא נתנו להם להתקרב אליו. הפועלים עזבו בְּהֶבְטִיחָם שלמחרת ישובו בלוויית תגבורת כדי לגדוע את העץ. באותו הלילה, כשכולם כבר ישנו, לא הצלחתי להירדם. שמעתי קול בכי עמוק, בכי של רשרוש עלים וענפים. הלכתי אחר הקול, והגעתי לעץ התות העתיק, שעמד בפינת החצר על שפת הגדר. עמדתי לידו, ליטפתי את גזעו, והבטחתי לו: "אילני היקר, לעולם לא ניתן לְגְדוֹעַ אוֹתְךָ. אנא, אל תבכה..."

משלחת שכנים, ובראשם סבא, מיהרו השכם בבוקר אל בית העירייה כדי לבטל את רוֹעַ הַגְזָרָה, והילדים נותרו כדי להגן על העץ, כפי שהבטחתי. כעבור שעות אחדות הגיע שליח מטעם "החברה להגנת הטבע", ועמו נציג "רְשׁוֹת הַגְנָיִם," והם סִייעו לנו בביטול הגְזָרָה.

העץ ניצל! בלילה ההוא נרדמתי וחיוך על שפתי, ולא לפני שנפרדתי בברכת "לילה טוב", מעץ התות שאהבתי. ואני יכול להישבע שראיתי את העץ מחייך אליי, מְרַפֵּן את צְמִיחָתוֹ ולוחש: "תודה!"